

Poikasena, se oli varmaan ennen kouluikää, loikoilin pihanurmella ja katselin puiden latvoja. Oli tyyni kesäpäivä. Sitten yhtäkkiä puiden latvat alkoivat kovasti heilua ja tuuli kohisi oksistoissa. Silloin syntyi päässäni suuri oivallus. Ryntäsin sisälle ja ilmoitin: puut rupesivat tuulemaan! Minulta kysyttiin, että mitä tarkoitin. Selitin oivallukseni: kun puut alkoivat liikkuman, siitä ilma lähti liikkeelle ja syntyi tuuli. Kaikki räjähtivät nauramaan, ja sitten selittivät, että asia on juuri päinvastoin: ensin tuulee, ilma liikkuu ja se saa puutkin heilumaan tuulessa. Nolona palasin ulos.

Niin, mikä liikuttaa mitään? Mikä on ollut ensin? Mikä on seurausta mistäkin? Sitä on pitänyt pohtia koko elämän ajan.

”Alussa Jumala loi taivaan ja maan.” Tämä luomisusko, joka on kirjoitettu Raamatun alkulehdille, on joutunut koetukselle, ehkä senkin vuoksi, että osa kristityistä sen perusteella kieltää kokonaan tieteen luoman kuvan maapallon synnystä ja kehityksestä. Useimmat, näin uskon, ottavat ihan tosissaan tieteen kannan, mutta joutuvat kysymään, mikä oli ennen kuin oli mitään. Uskomme keskeinen lähtökohta onkin, että Jumalan työ on ensin ja kaikki kaikessa. Mitään ei olisi ilman sitä.

Olemme juuri kuunnelleet adventin sanomaa. Sen ydin on: Jumala tulee ihmisten keskelle. ”Kohotkaa korkeiksi portit, avartukaa ikaikaiset ovet! Kirkkauden kuningas tulee!”, julistaa päivän psalmi. Temppeliä rakentaessaan Salomo tajusi Jumalan suuruuden. Taivasten taivasiin hän ei mahdu, kuinka sitten ihmisten rakentamaan temppeliin. Mutta silti hän rohkenee pyytää, että Jumala kääntäisi kasvonsa niihin päin, jotka rukoilevat häntä. Uusi testamentti kertoo enemmän: Jumala on tullut ja tulee kansansa keskelle Kristuksen halvassa muodossa. Liike on aina tämä: Jumalasta ihmiseen päin. Kristus tuli keskellemme ja rakasti meitä. Hän on se hyvä paimen, joka etsii eksyneet ja kantaa kotiin. Hän on elämän leipä, joka antoi itsensä syntiemme sovitukseksi. Hän on kaiken rakkauden lähde, joka antoi meillekin esikuvan, jotta osoittaisimme rakkautta toisillemme. — Meistä taas ei tahdo syntyä liikettä Jumalaan päin eikä lähimmäisiin päin. Pikemminkin syntyy liikettä hänestä pois.

Paavo Ruotsalainen neuvoi monia kirjeissään sanomalla: ”Antaa Kristuksen toimittaa asiansa.” Paavo oli kokenut, että omatekoisella parannuksella ja ulkoisen olemuksen siistimisellä emme tule Jumalalle kelpaaviksi. Päinvastoin hän piti sellaista kauhistuksena. Ihmisen osa on ikävöidä, odottaa ja toivoa, olla joskus pimeydessä ja murhehuoneessa. Jumala sitten ajallaan kirkastaa kasvonsa Kristuksessa. Antaa hänen toimittaa asiansa!

Kirkkomme uudeksi toiminnalliseksi teemaksi on otettu ”Ovet auki!” On jo ehditty ihmetellä, minkä suuntaista liikettä tällä ovien aukaisulla tavoitellaan. Kun nelivuotiskertomuksen yksi viesti kuulemma on, että nuorempi väki kokee kirkon ilmapiirin tunkkaiseksi, on kysytty, onko tarkoitus tuulettaa? Tai kun ovet avataan, onko tarkoitus kutsua sisään vai päästää ulos? — Mielestäni tuo ovien avaamisen teema on todella hyvä. Tarkoitus lienee saada liikettä sisään ja ulos. On tarpeellista kokoontua yhteen sanan harjoitukseen ja sakramenttien äärelle. Niissä Kristus, seurakunnan Herra, tulee lähelle, suuhun ja sydämeen. Mutta on myös tarpeellista lähteä ulos, toinen toistemme luo. Vielä tarpeellisempaa olisi avata sydänten ovet. Mikä ne aukaisisi? En osaa

muuta sanaa kuin virsikirjamme lisävihkon virren sanoilla ”Vain armo murtaa syntisen”. Todeksi tullut Jumalan rakkaus Kristuksessa avaa sydämiä.

Körttiläisyyden yksi tavoite on ollut ”ovi auki tielle päin”. On toivottu, että seurapaikan kynnys olisi matala ja ovi kutsuvasti auki. Silti toivoisi useampien löytävän avoimen oven ja käyvän sisälle. Kynnystä mataloittaa körttiläisyyden sanoma ”antaa Kristuksen toimittaa asiansa”. Saa tulla sellaisena kuin on, hoidettavaksi. Olen myös miettinyt, eikö herännäisyydessä toinen pääpaino ole ollut arkisessa kilvoituksessa. Tarvitseeko aina tulla jonnekin ollakseen kristitty? Eikö arkikristillisuus ole se kaikkein tärkein asia?

Rakkaat ystävät! Ei lakata odottamasta, ei uskomasta eikä toivomasta!